

Sygn. akt II KK 282/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk (przewodniczący)

SSN Rafał Małarski (sprawozdawca)

SSN Dorota Rysińska

Protokolant Anna Janczak

w sprawie **W. K.**

skazanego z art. 190 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 20 listopada 2012 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego

z dnia 23 marca 2011 r.,

- I. uchyła wyrok w zaskarżonej części (pkt 2-5) i - na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. - umarza postępowanie w zakresie dotyczącym trzech czynów (pkt 2-4);**
- II. obciąża Skarb Państwa kosztami procesu w części objętej uchYLENIEM.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy , wyrokiem z 23 marca 2011 r., skazał W. K.: 1) na karę 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełnione w okresie od lutego

2000 r. do lutego 2001 r., 2) na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 190 § 1 k.k. popełnione 6 listopada 2000 r., 3) na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 53 i 54 ustawy o ochronie danych osobowych w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełnione w okresie od 30 października 1999 r. do 22 lutego 2001 r., 4) na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. popełnione w listopadzie 2000 r. – oraz 5) wymierzył mu karę łączną 3 lat pozbawienia wolności i 6) orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia działalności gospodarczej polegającej na pośrednictwie w obrocie nieruchomościami na okres 4 lat (art. 41 § 2 k.k.). Wyrok nie został zaskarżony przez strony i uprawomocnił się w dniu 31 marca 2011 r.

Kasację od wskazanego prawomocnego wyroku w części dotyczącej pkt 2 – 5 na korzyść skazanego złożył w trybie art. 521 § 1 k.p.k. Prokurator Generalny. Zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie art. 101 § 1 pkt 4 k.k. w zw. z art. 102 k.k., polegające na skazaniu W. K. mimo istnienia ujemnej przesłanki procesowej z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., co stanowi bezwzględny przyczynę odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., wniósł o „uchylenie zaskarżonych punktów 2 – 5 części dyspozytywnej wyroku i umorzenie postępowania w zakresie czynów objętych punktami 2 – 4, na podstawie art. 537 § 2 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., wobec przedawnienia karalności”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja z racji swej oczywistej zasadności zasługiwała na uwzględnienie w całości na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 5 k.p.k.).

Uwagi sądu właściwego uszły istotne okoliczności. Po pierwsze – że przypisane skazanemu występki, rzecz jasna poza przestępstwem oszustwa popełnionym w warunkach z art. 12 k.k., zagrożone były karą pozbawienia wolności nie przekraczającą 3 lat i że zgodnie z art. 101 § 1 pkt 4 k.k. ustanie ich karalności następuje z upływem 5 lat. Po drugie – że w okresie owych 5 lat wszczęto postępowanie przeciwko skazanemu, co w myśl art. 102 k.k. spowodowało przedłużenie przedawnienia karalności o dalsze 5 lat. Po trzecie – że uwzględniając przytoczone reguły prawa materialnego, do przedawnienia karalności doszło: co do czynu z art. 190 § 1 k.k. w dniu 7 listopada 2010 r., co do czynu z art. 53 i 54 ustawy o ochronie danych osobowych w zw. z art. 11 § 2 k.k. w dniu 23 lutego 2011 r., a co do czynu z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. w dniu 1 grudnia 2010 r.

Po czwarte wreszcie – że przedawnienie karalności wszystkich trzech wskazanych przestępstw nastąpiło zanim zapadł zaskarżony wyrok.

Wobec wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej w postaci przedawnienia karalności, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., Sąd Najwyższy uchylił kwestionowany wyrok w zakresie dotyczącym skazań za trzy występki zagrożone karą pozbawienia wolności nie przekraczającą 3 lat i w tej części postępowanie karne umorzył (art. 537 § 2 k.p.k.). Uchyleniem objął również orzeczenie o karze łącznej, jako że nie utraciły mocy obowiązującej rozstrzygnięcia dotyczące oszustwa ciągłego, za które wymierzono skazanemu karę 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności i orzeczono wobec niego – choć w nieodpowiedniej kolejności, bo w pkt 6, a nie w bezpośrednim powiązaniu z danym czynem, czego wymagał wynikający z art. 413 k.p.k. postulat redagowania wyroków w sposób zrozumiały oraz kompletności wypowiedzi w tej samej kwestii – środek karny przewidziany w art. 41 § 2 k.k.

O kosztach procesu orzeczono po myśli art. 632 pkt 2 k.p.k.